

A te otthonod a tőlem való folyamatos, kizárólagos, minden biztonsági megoldást nélkülöző függés. Ez egy örömteli tehetetlenség.

#napijézus

A jégtábla

2019. december

Vékony, türkiz sávok szállnak tova, egymással párhuzamosan. Újabb és újabb kék foltok tűnnek elő egymás mögül. Cikáznak. Mostanra ki tudom venni a kép egy szeletét: ez valami tenger lesz, én pedig rajta ringatózom. Min is ülök? Lenyújtom a kezem, hogy kitapinthatam. Egy jégtáblán. Mit keresek én az óceán közepén? Mindenesetre annyira békés látvány ez. Néha belelógatom a vízbe a lábamat. Egészen vidám hely, bár kissé elhagyatott, de a nyugalomát roppantul élvezem. Valamerre biztosan haladok közben, de nincs semmi viszonyítási alapom a végtelen felszínen. Csak lebegek.

Némi céltalan sodródást követően egyszer csak feltűnik, hogy nem is vagyok annyira egyedül. Egyik pillanatról a másikra kinyílik a szemem a körülöttem zajló életre. Mintha egy öbölben lennék; cirkálnak a hajók a közeli kikötőben, vagy éppen befutnak, vagy most vannak indulóban. Én közben maradok a kis bizonytalan táblácskámon ringatózva.

Ahogy nézem ezt a színes forgatagot, észreveszek egy igazi óceánjárót. Több emeletes, egészen bonyolult kialakítású, szinte fenyegető méretű építmény. Teljesen eltűnök alatta az én kis jégdarabommal. Összetett, rendkívül jól felépített jármű, eléggé masszívnak hat így kívülről. Óriási fémkeretre rögzítve áll rajta a már rozsdásodó névtábla: Teológia. Nem különösebben taszít, de nem is vonzó számomra. Az azonban egy cseppet félelmet keltő, hogy ilyen behemót. Úgy érzem, hogy teljesen elveszek hozzá képest. Ahogy elhalad előttem – bár tőlem jóval arrébb –, óriási hullámokat kavarr kis jégtáblámhoz mérve. Csodálattal figyelem, de szívesen elkerülném, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljek vele, úgyhogy megvárom míg kiköt, természetesen nélkülem.

Kicsit távolabb észreveszek egy másik monstrumot, de ez közel sem annyira összetett szerkezetileg. Acélnak tűnő, erős orra csak úgy ragyog a fényben, meglehetősen jégtörésre is használják a fagyok idején. Tiszteletet parancsoló

megjelenése mellett egy kicsit talán otrombának is lehetne mondani. Megnyugtató, hogy elég messze jár tőlem. Egyszerű, de hatalmas szerkezet. Oldalán jól olvasható a plasztikus betűkkel írt név: Erő. Olyan érzésem támad, hogy talán egy jéghegyet is észrevétlenül keresztülhasítana.

A tábláskámon ücsörögve kiszúrok messziről egy kis turistahajót. Felém tart. Igazán látványos, már kilométerekekről villognak a fényei. Tele van reklámmal, messzire elhallatszik róla a zene. Sok színes szalag és zászló lobog rajta szertelen összevisszaságban. Meglehetősen hangosan mulatnak az utasai, folyton nevetnek, kacajukat már messziről lehet hallani. Nem nagy rejtély a hajó neve, percenként bejelentetik a mikrofonba, óriásplakátokon hirdetik, ha valaki eltévedt és véletlenül került volna közéjük: *Mindenkit hatalmas szeretettel üdvözlünk az Ébredés nevű hajón!* Alatta még különböző mozgalmak és ismert személyek nevei sorjáznak. Rendkívül magával ragadó, ugyanakkor nem ez tűnik a legstabilabb hajónak, amit valaha láttam. Néha meg-meginog a rajta táncolók lábai alatt, vagy amikor egy méretesebb hullám nekicsapódik az oldalának. Ez sem vonz annyira, hogy felköltözzek rá, ugyanakkor a fedélzetén mind a kirándulók, mind a személyzet vitathatatlanul tapasztalnak valamit, amit máshol aligha. Némi kíváncsiságot azért elültet bennem ez a jelenség, ahogy tovasuhan, és nyomtalanul elnyeli a horizontot.

Ezután hosszú csend következik. Órák telnek el, míg végül a ködből felszlik egy apró pont. Lassanként egyre láthatóbbá válik. Egészen közel kell érjen ahhoz, hogy kivehessem, mi is lenne ez a jármű. Egy szerencsétlen kis *tutajka*. Néhány fadarabból áll, amihez valamilyen háromszögyszerű dolgot eszkábáltak, erre egyetlen kedves utasa néha kiakaszthatja az ingét vitorla gyanánt. Eléggé rozoga szerkezet, nem is értem, hogyan mer valaki ezzel a tengerre szállni. Aztán magam alatt megpillantom a falatnyi jégtáblát, és rögtön visszavonom ezt a gondolatot.

– Mi a hajó neve? – kérdezem az öreg, szakállas, ápolatlan figurát a léceken.

– Ez a járgány? Egyszerűség. Nekem nem is kell több. Ez a mindenem. Lehetett volna ez is, meg az is... – legyint a kezével lemondóan, és részletekbe menően felsorolja, hogy mi mindenhez ért már a keze, mennyi lehetőséget utasított már el eddig.

– ...de én csak az egyszerűségnél maradok – tér vissza kedvenc következtetéséhez újra meg újra.

Neki talán még szimpatikus is, hogy jégtáblán úszom, de azért elmagyarázza nekem, hogy valami járgányra nekem is csak szükségem lesz. Még úgy is, ha az egyszerűség mellett döntök; ha már semmire nincs szüksége az embernek, eh-

hez illik ragaszkodnia. Akinek ilyen hite van, hogy így nekivág a tengernek minden nélkül, mint én, az mi más tehetne, mintsem hogy a tutajozást választja...

– Semmi, semmi több. Egyeseknek saját ladik, meg új vitorla, meg minden. Nem, nem – evez tovább önmagát igazolva, magában motyogva a fahulladékon.

Én meg a nagy hit... – somolygok magamban. Ha tudná, hogy csak úgy itt találtam magam, minden hősiecs lépés nélkül... Bámulom egy darabig, ahogy távolodik. Minden egyes evezőcsapásnál attól tartok, hogy a kilazult illesztések teljes mértékben szétválhatnak egymástól, a bozontos úriember pedig megmártózik a vízben, amire szemlátomást szüksége lenne egyébként.

„Járműve” már alig kivehető foltta zsugorodik, amikor egy igazi bulihajó érkezik az öbölbe. Nem mondom, hogy óriási, de azért meglehetősen nagy. Harsogó muzsika szól a fedélzetről, elképesztő minőségben. Néha igazi koncerthangulata van a zenének, máskor pedig csak egy-egy mondatot szajkóznak perceként át. Olykor ünnepeket is. Szemlátomást nagyszerű időt töltenek ott. Őszintén szólva, ez az eddigi legvonzóbb számomra. Az emberek énekelnek Istenről, Istennek, Istenhez, ki hogyan. Oldalán méretes ledfal hirdeti a nevét: Esemény. Tetszik, hisz szeretem a közös imádatot, amikor még nem ismertelek annyira, akkor is az volt a kedvencem. Lelkesedésem majdnem rávesz, hogy felszálljak a hajóra. Rengeteg pénzt költenek rá, az látszik, emiatt a kivitelezés is minőségi. Rendkívüli hang- és egyéb technikával van felszerelve. Igazi látványosság ez, nem kerülheti el egykönnyen az ember figyelmét a messziről morajló tömeg.

– Egy kis parti, kell ilyen is néha – kiáltják a nézők, ha bárki a jelenség értelmét firtatja. Az öbölben a legtöbben ugyanis nem tudják hova tenni, hogy mire ez a felhajtás és pénzpocsékolás. Én azonban látom a lényegét; az emberek találkoznak rajta Istennel valamilyen formában, és megtapasztalnak valamit az Ő életöröméből, vidámságából, szabadságából. Természetesen elsősorban azt, hogy szereti őket, és ők is viszonzszerethetik, de mindenekelőtt azt, hogy több elérhető Istenből, mint amit a hétköznapi életükben tapasztalnak. Néhány itt lakónak még a végén kedve támad az alkalom végeztével is ebben a tudatban élni!

Bármilyen utazás nélkül egyszer csak egy terjedelmes úszó hotelben találok magam, amelynek fedélzetén sokféle étterem és ezer fajta szolgáltatás elérhető. Mindig kíváncsi voltam, milyen belülről egy ilyen luxushajó. Nyaralók akadnak itt egy páran, bentlakók annál kevesebben, a jármű méretéhez képest csak lézengenek a vendégek, közel sem töltik ki az utasok ezt a tágas

teret. Néhány terem csak úgy kong az ürességtől. Kényelmes székek, méregdrága asztalok sorakoznak az aulában. Lány dallam szól a háttérben. Minden a helyén, kiválóan megszervezik a programot, a személyzet óramű pontossággal szolgálja fel a megfizetett termékeket, profi az infrastruktúra. Jól kialakított szolgáltatások, stílusosan berendezett szobák. Most hol vagyok? Körbeforgok, hátha látok valami információt valahol. Sokáig járkálok fel-alá, majdnem el is tévedek, amikor a tetőterazon kihajolva felfedezem, hogy az árbócra rögzítve óriási neonfény rajzolja ki a nevet: Szervezet. Akár az Egyház nevet is adhették volna a helynek, de az inkább Isten gyermekeinek közösségét jelentené, ez azonban nem az, csak a köréje épített üres váz, az azt körbevevő keret, ezért lehet a Szervezet egy kicsit találóbb. Egy sokszintes úszó város, amely eléggé néptelen. A profizmus hívogató, de mégsem érzem az enyémmek a helyet. Valami megmagyarázhatatlanul ridegnek és életidegennnek hat ezen a fedélzeten.

Egy darabig csendben üldögélek a táblácskámon, hogy feldolgozzam a látottakat. Nem is vagyok benne biztos, hogy bármelyik is tudna hosszabb távon érdekelni, habár az én „járművemnél” bármi biztonságosabbnak tűnik.

A ködfátyol mögött felsejlik egy kikötni készülő teherszállító, de sokkal inkább egy úszó raktárnak tűnik, annyira tele van. Alig látszik ki a vízből, úgy lenyomja a szállítmánya. Nem különösebben szép maga a szerkezet. Ezerféle holmival teletömve igyekszik a part felé, hogy ellássa a szárazföldön lakó népeket. A hajó neve: Önfeláldozás. Nem lehet ám ezt olyan könnyedén kiolvasni, itt csak hasznos dolgokkal és jó cselekedetekkel foglalkoznak, arra nem vesztegeti senki sem a pénzt, sem az időt, hogy névtáblát készítsen. Úgy kell kibogarászni a rakomány konténerein elszórt betűkből, hogy hol is jár az ember. Ahogy a korlátnak támaszkodva figyelem a rajta tevékenykedőket, valamilyen eddig nem ismert teher nehezedik a vállamra. Vádlás és kisebbrendűség lenyomó sugallatai keringenek a levegőben, ahogy a fedélzetre lépek. Otrombán nyikorognak az ócska gerendák a talpam alatt. A személyzet rám se hederít, görnyedt háttal lát rögtön munkához, ahogy partot érünk. Sokszor vékonyka, eléhezett emberek azok, akik a legnagyobb ládákat emelgetik. Mennek sorban, rakják egymásra a dobozokat, adják egymásnak láncszerűen a csomagokat. Nem igyekeznek könnyíteni a dolgukon, ezt perceken belül bárki észreveheti. Néhány gyakorlati megoldást bevezetve jelentősen kevesebb erőbefektetéssel is át lehetne mozgatni a rakományt. Némi zavarodottságot követően szembesülök vele: egyértelműen szándékosan teszik ezt így; szeretnek nagy áldozatokat hozni. Minél keservesebb, annál jobb, talán ez lehetne a

jelszavuk. Így vezekelnek valamiért, vagy azt tartják igazi szeretetnek, amikor valami fájdalommal is jár? Esetleg a saját önbecsülésüket növelik a hősiesség aldozattal? Fáj látnom ezt a sok nyomorúságos erőfeszítést, ugyanakkor lenyűgöz az eltökéltségük és kitartásuk. Milyen elszántan dolgoznak a parton élőkért! A saját érdekeiket szem elől tévesztve adják önmagukat másokért. Ebből azért eltanulhatnék egy pár dolgot! Minden pozitívum ellenére van valami nyomasztó ebben az egész felállásban, úgyhogy nem vágyom csatlakozni hozzájuk. Úgy tűnik, mintha a szenvedés itt önmagában erény lenne. Az értelmetlen önsanyargatásból korábban jutott nekem elég, úgyhogy néhány karton szétoztását követően sajgó derékmal indulok vissza a saját jégtáblámhoz.

Még le sem lépek a lábammal a jégre, amikor megpillantok egy gyémántszerűen csillogó vízi járgányt. Az egész leginkább egy ékszerhez hasonlít, ragyognak a napfényben az oldalát borító óriási üvegfelületek. Mérete aligha kelt feltűnést, ám tökéletesen megformálták, az egész olyan, mint egy szobor. Gyönyörűen kidolgozták, minden porcikája különleges. Ez vonz eddig talán a leginkább. Oldalán egy tehetséges művész munkája áll, valamiféle drágakőbe vésve rajzolódik ki: Kiválóság. Bárhova nézek, tele van kedves részletekkel, akár évekig elnézegetném. Igen, talán ez tetszik a legjobban, olyannyira, hogy majdnem átköltözöm rá. Valamennyi tevékenység óraműszerű pontossággal zajlik a fedélzeten, tökéletes megjelenéssel közlekednek rajta lakói. Mind rettentően el vannak foglalva azzal, nehogy a legapróbb hibát is elkövessék. *A tökéletes jó..., de ennél többre van szükség* – ez lehetne az alapelvük. Ennek megfelelően, amihez csak hozzáérnek, az ragyog körülöttük, mégsem látszanak túl boldognak. Bármilyen csodálatosan sikerül valamit elvégezniük, csalódottnak tűnnek, mert a száz százalékot nem sikerült elég sokkal meghaladniuk. Hamar el kell gondolkodnom, hogy vajon önmagában van-e értelme ennek? Mindig mindent így végezni egy életen át, az borzasztó nyűg lehet! Nem, ennek a súlya alatt sem szeretnék nyögni, bármilyen magával ragadó a külső szemlélőnek ez az egész jelenség. Úgy döntök – miután megcsodálom és megsimogatom ezt az alkotást –, hogy nekem a jégdarabkámom kell úszogatnom továbbra is.

Néha letörik belőle egy-egy darab, s egyre kevesebb hely marad nekem. Magam alá húzom a lábaim. Van abban valami felszabadítóan kellemes, hogy csak a kis jégdarabomom utazom. Eddig fel sem merült bennem, hogy mennyire magányos is vagyok. A ködbe vesző formákat figyelem, halk zúgás kíséretében. Belefeledkezem. Ez jólesik. Az igazat megvallva, ráuntam már a hajók sokféleségére. Ha semelyik nem az igazi, akkor jó itt nekem. Úgy ér-

zem, igazából egyikre sincs szükségem hosszútávon, de az sem kizárt, hogy az én hozzáállásomnak kell módosulnia. Addig is élvezem ezt a békét és a hullámok ringatását. Ahogy oldalra pillantok, egy alak rajzolódik ki a táblácskám másik szélén. Eddig magam is alig fértem el, de most valami csoda folytán ketten is kényelmesen elnyúlhatunk.

Merengve kémleljük az eget. Egy idő után félbeszakítom az elmélkedésedet:

– Jézus! Mit keresek én itt? Annyi járgány van a kikötőben, miért vagyok ezen a jégtáblán, és miért érzem magam rajta ennyire jól?

– **A helyeden vagy!**

– Ez a sorsom? Nekem egy darab olvadozó jég jut? – ötlök fel bennem. Nincs bennem semmi fájdalom, ahogy kimondom, csak őszintén kíváncsi vagyok, mi az oka ennek a helyzetnek, ha már mindenki olyan határozott irányt talált magának a többi fedélzeten.

– Az egész öböl a tied, azzal a járművel úszhatsz, amellyel csak akarsz, de szeretném, ha egyikhez sem ragaszkodnál! Szeretném, ha szabad lennél! Ezen a kis jégtáblán bárhol elférsz, átférsz, nem vagy kötve semmihez. Ugyanakkor ne felejtse el, hogy nem akarlak téged megfosztani egyik hajó kiváltságaitól sem! Nyugodtan ülj fel bármelyikre, és tölts annyi időt rajtuk, amennyit csak kedved tartja! Tanulj, amennyit csak lehet az adott fedélzeten, csak ne ragadj ott! Jöjj ide vissza hozzám, a nyílt vízre! Nem mintha nem mennék veled bárhova, ahova mész, de nekem nagyon értékes ez – kopogtatod meg a táblát, mintha tetszene a hangja. Mint amikor nagy-papa kiválasztja a dinnyét és elégedett a visszhanggal. Látszik, hogy különleges neked ez a hely.

– Ha el kellene nevezni a te járgányodat...

– A mimet? – húzom fel a szemöldököm és nevetünk.

– Akkor a Függés, vagy Ráutaltság nevet kapná. Itt tökéletes függésben vagy tőlem. Nekem ez többet ér, mint a teológia, a legjobb cselekedetek, a kiválóság, az erő, az ébredés, vagy bármi. Mindennél többet jelent. Azok a dolgok mind jók, és mindet élvezd is, kérlek! Csak egyik hajóra se költözz fel végleg! Maradj a tőlem való függésben!

– Van egy pár közülük, ami egyenesen taszít, Jézus, az a helyzet!

– Persze! De lehet, hogy csak azért, mert nem ismered még, milyen csodákat rejtenek. Mindegyiken van kiaknázatlan kincsem, amit felfedezhetsz. Mondom, az egész öböl az enyém, vagyis az egész öböl a tied. Csak ne kötődj egyikhez sem! – meséled tenyeredre támaszkodva. A lábad beleér a vízbe, így odaterelődik a tekintetem.

Egy árny úszik el alattunk. Épp meg akarlak kérdezni, hogy milyen hal lehet ez, amikor jókora csobbanással kidugja a fejét. Egy bűvárruhás srác az, aki úgy döntött, hogy még csak egy csónakot sem használ, és a maga szakállára járja az óceánt. Lábúszójával csapkodja a hullámokat, majd hangos prüsszkölések közepette lerázza a hajáról a vizet, s leveszi a merülő maszkját. Az összes eszközkészlete kimerül a bűvárfelszerelésében.

– Na, mi van? Ti csak ott ücsörögtök? – veti oda köszönés helyett. Szemmel láthatóan nem ismeri fel Jézust, de roppant barátságos. Talán szimpatikus neki, hogy nincs sokkal több eszközünk, mint neki. Sőt! Hozzám képest még Egyszerűség is felszereltnek számít. A kikötőben sorakozó hajók színes kavalkádjára mutat, és kis iróniával a hangjában rákezd:

– Érdekesekek ezek a tengerjárók, akik itt utazgatnak kényelmesen, mint valami grófok, de nem is ismerik a vizet. A másik hajót értelmetlennek tartják, a sajátjukhoz betegesen ragaszkodnak, nem kevés felsőbbrendűséggel övezve, ugyanakkor még sosem voltak a mélységekben. Halvány fogalmuk sincs, hogy milyen csodás helyen járnak, úgy be vannak zárva a kis járgányuk biztonságába. A végtelen óceán! Na, az az élet! Rengeteg látnivaló van itt egyébként, amiről gőze sincs senkinek az öbölben, mert sosem hagyják el a fedélzetet. Persze büszkén mesélik, hogy az életük a tenger, de a felszínt is csak távolról látják, nemhogy azt, ami azon túl van...

Ez a szabadság! – tárja szét karjait az ég felé. – Én mindenhol jól érzem magam, a hullámok alatt, fölött, a parton; én bárhol lehetek bármikor, és nekem még csak járműre sincs szükségem. Én és a saját bőröm! – sepri le büszkén a cseppeket bűvárruhájának felső részéről, miközben derékig merülve magyaráz.

– Akarsz ilyen szabad lenni? – pillant rám kihívóan. Mielőtt válaszolhatnék, érzem, hogy suhanok a habok között ezzel az figurával. Az öböl kékségének különböző rétegeit elhagyva a mélybe érkezünk. Valóban gyönyörű idelent: a szivárvány minden színében csillogó halrajok, bálnák, sejtelmes barlangok, fénylő tengeri lénykéek. Csodás kikötők és meredek, szélfútta szirtetek várják azokat, akik minden járművet hátrahagyva a nyílt vizet választják. Fantasztikus érzés ez a szabadság, valóban. Csak úgy hasítjuk a hullámokat. Miénk az egész teremtés, úgy érzem. Új barátunk pedig lelkesen kommentál valamennyi apró dolgot. Hihetetlenül sokat látott már, érdekes őt hallgatni, bár néha már nem tudok többet befogadni belőle, így inkább kizárom a hangját és csak a szépségeket csodálom. Azért miután alaposan körbenéztünk, bejártuk az egész öblöt és környező partokat, vágyom vissza a kis táblámra.

– Na, mi van? – bök felém. Meg van róla győződve, hogy eldobom minde-
nem – ami ugyan nem sok –, és követem őt az úszkálásban.

– Hát ez az élet, nem? Összevissza suhanni a csónakok között! Én teljesen
önálló vagyok! Sem hajótól, sem semmitől nem függök! Ez az élet értelme! –
erősködik értetlenül.

– Nekem vissza kell térnem a jégtáblámra. Kimondhatatlanul hálás va-
gyok érted, és hogy megmutattad ezeket a csodákat! A sok szép korallt, gyö-
nyörű tájakat, a víz alá temetett kerekeket és limlomokat, ahogy befedik a
mohák és vízi növények, azt az egész varázslatos világot. A kedves kis vilá-
gító halacszkákat majd kifelejtetem... Köszönöm, de most már visszatérnék.

Barátunk ekkor megrázza a fejét és visszamerül. Régóta egyedül jár, biz-
tosan vallott már kudarcot a meggyőzésben. Alakját hamar elnyelik a hul-
lámok.

– Az a világ is a tied! – folytatod ott, ahol abbahagytuk a kiruccanás előtt.
Lecuppanok vizes ruhácskámban melléd a jégre.

– Ő azt hiszi, hogy a szabadság lényege a szabadság! A szabadság lénye-
ge a függés tőlem! Az ő koncepciója az életre a függetlenség. Ez egy olyan
dolog, ami közel áll hozzám, mégsem én vagyok. Sokan úgy vélik, hogy a
szabadság, az egy olyan függetlenség, ami tőlem való függetlenséget is je-
lent. Azt hiszik, hogy a szabadság rajtam kívül is megtalálható, de nem! Az
csak bennem van! Annak az én személyem a határa. Ahol viszont az én Éle-
temet éled, az mindig belül van ezen. Szóval, nyugodtan menj fel Szervezet
hajójára, egyél egy párat a gyönyörűen feltálat süteményekből, feküdj ki
a szépen elrendezett napozóágyak egyikére, és élvezd az utazást! Beszél-
gess azokkal, akik véletlenül szembe jönnek veled, s amikor érzed, hogy
már fakulna az emléke ennek a jégtáblának, ülj vissza ide hozzám! Habár
mindenhol ugyanannyira jelen leszek veled, lesz egy formája az én lényem
megtapasztalásának, amit csak itt fogsz megélni. Gyönyörködj a munká-
ban azon a rakodóhajón! Rendezd sorba a jó cselekedeteket! Hozz nagy
áldozatokat, amikor olyan élethelyzetben találod magad! Éld meg, hogy
szabad vagy keményen dolgozni. Használd ki, hogy képes vagy természet-
feletti erővel járni, csodákat tenni, óriási súlyokat emelni. Mindezek elle-
nére nem engedheted meg magadnak, hogy felvedd annak a felelősségét,
hogy neked kell az embereket ellátnod. Veszélyes azt feltételezned, hogy ha
te nem gondoskodsz róluk, akkor senki sem, tehát ameddig szusszal bírod,
szolgálnod kell őket. Mielőtt azt hinnéd, hogy az erőfeszítés a lényeg, vagy
az, hogy minél gyorsabban lepakold a rakományt, rántsd le a kesztyűt a

kezedről, és ússz vissza erre a jégdarabra, egy kis céltalan lebegésre! – simítod meg gyengén a táblácska sarkát. Mekkora szeretet van még ebben az apró mozdulatodban is! Egészen lenyűgöz.

– Láttam, tetszett az Esemény nevű a hajó, főleg a közös imádat. Nehogy azt gondold, hogy meg akarlak ettől fosztani! Örülök, hogy élvezed! Szerinted engem frusztrál az, hogy akkora hangsúlyt fektetnek a külsőségekre, vagy arra, hogy mindent alaposan kidolgozzanak, és hogy egy csomó pénzt pazarolnak rá? Nekem ez nem pocséklás! Nekem tetszik! Értem teszik! Ne is foglalkozz vele, hogy mi mindent lehetne ebből az összegből csinálni! Nálam mindenre van elég... – ahogy Mohavirág mondta.

Összenevetünk.

– Szereted azokat a hosszú koncerteket? Menj és ugrálj egy jót! Gyönyörködni fogok benned! Lehet, hogy furán fognak rád nézni, amikor magadon kívül vagy az örömtől, mert nem értik, amit te tapasztalsz belőlem ilyenkor, de nem baj. Nyugodtan élj meg engem ebben is! Emlékezz rá, hogy habár meglátsz engem az Esemény fedélzetén, és belefeledkezel abba, ami ott zajlik, egy idő után üresnek fogod érezni, mert az én jelenlétem átfogóbb ennél! Több egy eseménynél, több egy koncertnél, a zenei minőségénél, a közös szórakozásnál, a remek légkörnél, a közös imádatnál. Ezek mind én vagyok, de én ennél még sokkal több is vagyok. Tehát egyik sem ellentétes velem – ahogy néhány kiábrándult véli –, sőt, kifejezetten belőlem származnak ezek. Csak akkor károsak, ha tőlem függetlenül próbálsz örömet kisajtolni belőlük, vagy azt hiszed, hogy önmagában cél bármelyikük.

Egy szempillantás alatt ott találom magam a tömegben; ugrálva, táncolva. Csorog a víz a homlokomról. Kacagva és pörögve fúrok helyet magamnak a parketten. Igazán remek a hangulat. Valószínűleg egy rettentően gyors számot játszhattak az előbb. Én is teljes erőmből ugráltam a társasággal, most pedig kicsit ki kell fújnom magam. Hangos sikongatások és morajlás tölti be az egyébként már füsttel átítatott levegőt. Felnézek. Gyönyörűek a fények is. Az egész annyira magával ragadó. Olyan hangulat alakult ki, mintha ez lenne az élet maga, nem akarok kiszakadni innen soha. Azt hiszem, kitombolom itt magam. Fantasztikus érzés szabadnak lenni erre is. Egy idő után azonban tudom, hogy ideje indulni. Főleg, amikor ezredjére játsszák ugyanazt a számot, a múltkorhoz hasonló jelenségek produkálása céljából...

Lemegyek a lépcsőn, ki a hajó szélére, majd egyenesen a fekete mélységbe ugrok. Pár perc csapkodás a látatlanban és hamar a „járművem” találom magam. Sötét van. A felhők közül alig sejlik fel egy-egy csillag. Ködbe veszve

sodródok tovább. Elmerengek a táblámra hasalva. A zene tisztán hallatszik még innen is. Így távolabb pihenve talán még élvezetesebb is...

Arra ébredek, hogy valami elképesztő dinamikával hasítom a vizet. A sebességről nincs sejtésem, de csak úgy lobog utánam a kabátom, ahogy szeljük a habokat. Igen, azt hiszem, most az Erő nevű hajón vagyok. Jégtáblák kerülnek szanaszét, mint papírfecnik. Érzem, hogy a jéghegyek is csak úgy hasadnak kétfelé, ahogy nyomulunk előre. Mindössze az ütközés erejéből tudom megítélni, mekkora lehetett az a jégtömb egykor. Néha kivehető az ujjongás mögül a robaj is, ahogy magunk alá gyűrjük az eltiport hegyek maradványait. Nekünk az ilyesmi meg sem kottyán. Miket nem bír ez a monstrum! Egészen izgatott leszek. Lehet, hogy ezen a hajón kellene maradni, itt semmi nem árthat nekem. Bármit megtehetünk! Erre van szükség, nem? Hogy végre maradandó változást hozzunk, ami csak ilyen erővel lehetséges. Minden hajónak ilyennek kellene lennie – ötlík fel bennem –, azután eszembe jutnak a szavaid: amikor túl jól érezném magam valamelyik fedélzeten, emlékezzek arra, hogy milyen veled lenni „otthon”. Emellett azt is mondtad, hogy élvezhetem bármelyik hajó kiváltságait, ameddig csak akarom, úgy-hogy most még menjünk tovább! Elképesztő, amit látok! Szinte nagyobb a jéghegy, mint mi, mégis úgy hasítja szét az acélort, hogy alig rázkódunk meg. Menő ez az Erő. Csak úgy mozognak a dolgok, parancsszóra! Zseniális! Ez a lényeg! Végre történik a lehetetlen – merengek magamban, ahogy a jégtörő fölé hajolva figyelem a jégdarálást.

Hirtelen ott találom magam melletted, a nyílt vízen úszó táblán.

– Tetszett, mi? Ellennél ott egy darabig, gondolom! – mosolyogsz, közben belecsípsz az oldalamba.

– Igen, kedvemre van az ilyesmi! Ismersz. Neked nem? Túl sok üres dumát hallottam már, akarom látni Isten erejét, ahogy átformálja a világot.

– Minden vágyam az, hogy a Testnek legyen egy olyan része, ami az én Szellemem erejében jár. Olyan kevesen élnek ezzel, pedig bennük van! Akik pedig tapasztalják, sokszor annyira megörülnek neki, hogy lecserélik a tőlem való függést erre. És ez szomorú! – sóhajtasz fel. – De nem baj! Sőt! Hatalmas öröm nekem, hogy kibontják ezt az ajándékot! Nem bánom azt sem, amikor gyerekes butaságokat csinálnak vele, és direkt nekimennek dolgoknak, amikor ki is kerülhetnék – intesz álladdal a robogó Erő felé. – Hadd próbálják ki, hogy mi mindent bír az acélort! Nagyon jót szórakozom rajtuk. És természetesen velük. Mindemellett van egy sor dolog, amire csak ez a gép képes. Nyugodtan tarts velük, amikor csak úgy adódik!

Egyáltalán nem baj, hogy magával ragad, ami ott történik, ahogy az sem, hogy ennyire izgatottá tesz, amikor hasítjátok a jéghegyeket! Pontosan azért tartok ilyen hajókat!

Egy vérfagyasztó sikoly töri meg a beszélgetést. Az Erő felől jött. Az egyik jéghegy kicsit megakasztotta még ezt a fémóriást is. Utasai teljesen megrémülnek, pedig előreláthatóan hamar keresztül fognak jutni ezen is, csak a nagy örömujjongások közepette elfelejtenek odafigyelni arra, hogy egy ekkora jégtömbnek egészen más sebességgel kellene nekimenni. Az eddigi sikerélmények miatt már nem is gondolnak bele az ilyen egyszerű, gyakorlati dolgokba. Így aztán tenniük kell egy kört, hogy nekiindulhassanak megint. Eléggé meg vannak illetődve. Látszik rajtuk, hogy ilyen nem szokott velük történni. Nekik mindennek sikerülnie kell – úgy állnak hozzá. Teljes a csalódottság, annyira megszokták, hogy eddig mindenben áthatoltak. Megpróbálhatják újra, vagy el is kerülhetik, de ez az egyértelmű, logikus következtetés alig jön át nekik, úgy hozzászoktak a természetfeletti működéshez. Kicsit megmosolyogatóak innen nézve. Most kiokoskodják, hogy hogyan lehet az Erőt a leghatékonyabban kormányozni. Túljutnak rajta hamar, felesleges ez a zavarodottság.

– Jézus, hogyhogy nem józanítod ki őket? – fordulok feléd, miután sikeresen átúsztak a kritikus ponton.

– Mert igazuk van. Dicsőségről dicsőségre! Igazságról igazságra! Nem az a bökkenő, hogy nincs igazuk, csak van az igazuknál egy magasabb rendű igazság is! A tőlem való függés felülír valamennyi igazságot. Például azt, hogy az erő a lényeg. *Erő nélkül nincs értelme csinálni.* Mondok egy másikat: *muszáj konferenciákat szervezni, koncerteket, ahol az emberek szervezeten találkozhatnak velem.* Hát persze, hogy az! De bármelyik helyettesíthető egy csipetnyi tőlem való függéssel.

– És mi van Egyszerűséggel? Ő nem sok mindenhez ragaszkodik...

– Néha felülhatsz a ladikjára! Ígérem, nem fogsz elsüllyedni – teszed a combomra a kezed megnyugtatót.

– Jó lesz! Izgalmasnak hangzik. Már várom! Az azért közel áll hozzád, nem?

– Igenis, meg nem is. Persze, nincs ez tőlem távol, hogy ne kötődj semmihez, de ő meg az Egyszerűségben bízik és nem közvetlenül bennem. Azt gondolja, hogy az a biztosítéka, hogy nem kezd el más dolgoktól függeni. Pedig ezt a szabadságot is én szeretném biztosítani. Abban igaza van, hogy a kiszolgáltatottság sokkal jobb, mintha valami kézzelfoghatóban bízna.

Ezzel együtt néha sajnálom, hogy megfosztja magát egy csomó ajándéktól, amit szívesen adnék neki. Nem tudja, mennyire boldoggá tenne engem azzal, ha végignyújtózna Szervezet valamelyik fedélzetén a sok közül, és hagyná magát jól átmasszírozni egy kényeztető kezeléssel. Vagy Kiválóságon ámuldozna egy ideig, vagy végigszórakozna egy délutánt az Eseményen. Abban hisz, hogy értem le kell mondania mindenről, hogy nem szabad élveznie a kincseimet. Természetesen így nincs megkötözve egy csomó dologgal, amivel sok más hajólakó nagyon is. Szóval Ő nem sok mindentől függ helyettem, hanem csak egytől: az Egyszerűségtől. Tudnod kell, hogy sokra becsülöm az ő odaadását. Főleg az kedves nekem, hogy értem hozza ezeket az áldozatokat, az Önfeláldozás személyzetéhez hasonlóan. Egy sor lehetőséget visszautasít, csak hogy azok ne tarthassák függésben – ezt mindenki előtt el fogom ismerni egyszer. Megtapasztalta, milyen szabadnak lenni azoktól a dolgoktól, amelyek megannyi más tengerjárót fogva tartanak. Meggyőződése, hogy ez a lényeg. Sőt, olyan mélyen beleivódott ez az igazság, hogy már nem képes egy magasabb szintű igazságot is meglátni. Semmi gond. Tartsa meg, ami nála van, és nagy jutalma lesz.¹⁷⁶ Sok örömöm van benne.¹⁷⁷ Milyen biztos bennem! Alig tartja össze valami azt a tutajt, és még mindig megy vele, mert tudja, hogy úgyis mindene én vagyok. Nem zavarja, még az sem, ha vízbe esik, vagy ha belepusztul. Már letette az összes elvárását és igényét; ez is egyfajta bizalom felém. Egészen észbontó hit. Nagyra értékelem, amit Egyszerűség tesz.

– Azért néha megfürödhetne... – vetem oda bolondosan.

– Hát, igen! A fürdés nem bűn – biccentesz felém, pár korábbi missziós út kalandjaira utalva. Szinte fetrengünk a nevetéstől.

Kedvem támad belelógatni a lábamat a vízbe. Eléggé jeges, de hát úgysem a testem van itt, úgy vélem... Nem telik bele sok, óriás halak sora tűnik fel és veszi körül a kis táblámat. *Ezek bármikor megehetnének!* – fut át az agyamon, habár félelem nem társul ehhez a gondolathoz. Inkább kalandvágó.

– Ezek meg mik? – bökök a vízfodrok felé.

– Ezek? – sóhajtasz fel. Némi pajkosság csillog a tekintetedben.

– Szörnyű ragadozó halak – meresztgeted a szemeidet. Próbálsz olyan rémisztő arcot vágni, amelyet csak tudsz. Hát, elég nehezen megy!

– Na, próbáld megijedni azért! – csípsz oldalba. Összemosolygunk.

176 Jelenések 3:11

177 Sofonias 3:17

Játszva kavarom a vizet, ahogy lóbálom a lábamat. A körülöttem nyüzsgő halak uszonya ki-kibukkan néha a felszínen. Talán gyilkos bálna is van közöttük, jut eszembe. Ettől még izgatottabb vagyok; mindig meg akartam egyet simogatni. Az elhaladó hajók lakói szörnyülködve néznek, talán sajnálnak is. Néhányan kinevetnek, hogy hogyan lehetek ennyire bolond, vagy megpróbálnak segíteni; felrántani a fedélzetre és kimenteni engem ebből az elképzelhetetlen szerencsétlenségből. *Szegény kislány, egyedül az óceánon, ragadozók között.* Nem értik, hogy én teljes biztonságban vagyok, sokkalta inkább, mint ők. Nem kizárt, hogy ha véletlenül beleesnének, őket megennék. Engem nem bánthatnak, mert veled vagyok, így nyugodtan játszhatok velük.

– És a tutajos bácsi? – aggódok érte egy pillanat erejéig.

– Hát neki nincs vesztenivalója! **Ő szabad! Nem fél attól sem, ha leharapják a lábát. Mert akkor mi van? – ahogy mondaná. Ő már elvesztett mindent, nem ragaszkodik semmihez.**

– Van tőle mit tanulnom...

– **Te azért nem félsz, mert itt vagyok és vállalom a garanciát érted. Ez így van rendjén. Mindezen túl van ereje annak is, amikor tudod, hogy még ha nem tenném is¹⁷⁸, akkor is minden rendben lenne. Egyszerűsége lakó barátunk jó példa arra, milyen megélni, hogy hűséges vagyok. Mindenesetre én ígérem, hogy vigyázok rád.**

– De akkor ő egészen jól függ Tőled, nem?

– **Igen! Bármit képes feladni értem! – emeled fel a kezed, hogy számba vedd ezt az egyetlen kivételt. – Kivéve az Egyszerűségét! – Kacagunk.**

Újra látom elhaladni az Ébredés nevezetű sétahajócskát. Megnyerően invitálnak, talán be kellene ugranom hozzájuk. Már is integetve nézek feléd, és egyből sodornak el a hullámok a kis jégtáblámtól. Kirobbanó kedvességgel köszöntenek, körbevesznek, ölelgetnek, örülnek nekem. Hamar elcsodálkoznak a dolgokon, amiket tapasztaltam, szeretnének minél többet hallani tőlem. Nagyon szenvedélyes emberek, szinte átragad rám a lelkesedésük. Minden egyszerű történet után kitörő örömmel bátorítják egymást, gyakran kíváncsian kérlelnek, hogy meséljek még. Csodálatosak! Mennyire élvezem velük az utazást! Mernek nagyokat álmodni és belevágni is, messze merészebbek, mint amilyen én valaha is voltam. Hihetetlen jó hatással vannak rám. Szinte úgy érzem, megtaláltam örökre a helyemet, habár fülemben csengenek a szavaid, hogy egyik hajó sem végleges. Vajon itt mi a bökkenő?

178 Dániel 3:18

Egészen függnek Tőled ezekben az örült hitlépésekben, hisznek az erőben, elképesztően szeretnek imádatban lenni. Aztán rájövök: itt mindenki azért van, hogy benne legyen az Ébredésben, akár óriási és értelmetlen áldozatok árán is. Ők az Ébredéstől függenek. Mivel itt tapasztalják meg legerőteljesebben a természetfelettit, ebben élnek meg legtöbbet belőled, ezért nekik ez a világ. Aligha maradnának életben, ha nem lehetnének a fedélzeten. Közben ehhez a gondolathoz érek, kint ülök veled csendben a hajó egyik zugában. Éjjel van, minden elpihen. Pár órát még ezek az emberek is alszanak, bár nem gyakran... Eszembe jut, hogy mennyire odaszántak. Teljesen el vagyok képedve rajtuk. Annyit dolgoznak érted! Mennyi csodát látnak, és mennyi emberre vannak hatással!

– **Meg is lesz a jutalmuk** – bólogatsz, ahogy mellettem guggolsz. Mélyen magadba merülsz, hogy megtaláld a megfelelő szavakat.

– **Ne felejtse el, én nem munkásokat keresek!** – emeled föl az arcomat, hogy belenézhes a szemembe. – **Még csak nem is lelkes vagy tüzes szolgálókat akarok. Én szerelmesekre vágyom** – jelented ki halkán, mégis olyan szenvedéllyel, hogy szinte megáll a levegő.

Most megértettem, hogy miért van hiányérzetem a rengeteg pozitívum mellett. Belesajdul a szívem, ahogy az apró jégdarabkám eszembe jut. Milyen jó is a semmi veled! El is döntöm, hogy másnap elbúcsúzom tőlük.

Képtelenek felfogni, hogy hogyan létezhetek majd enélkül a jármű nélkül.

– Jövök még vissza! Nem végleg megyek el. Nekem máshol is van dolgom – próbálok magyarázni nekik a helyzetet. Nem értik egyáltalán, de mivel nagyon szeretnek, megpróbálják elfogadni, ugyanakkor képtelenségnek tartják, hogy ők maguk valaha is ilyen lépést tegyenek.

– Elképesztően értékes emberek! Annyit tudnék itt tanulni! Már ez a kevés idő is mélyen megváltoztatott engem – sóhajtok, ahogy egyre távolodok a sétahajótól a tenger belseje felé.

– **Kétségkívül! Viszont a legtöbbet a tőlem való függésből tanulsz. Szóval ne sajnáld, hogy most továbbálltál! Van amit magányban, van amit közösségben értetek meg veled. Ne is próbáld átlátni, mikor, melyiket, miért teszem. Köszönöm, hogy újra itt vagyunk. Tudom, mennyire jól érezted ott magad velem** – fordulsz felém rajongó tekintettel.

– Fura így kiszakadni valahonnan, ami ennyire jó hatással van rám. Rendben! Akkor nem aggódom.

– **Függetlenségtől is sok mindent elleshetsz. Tudod, a bűvárruhás srác...** Néha menj el vele kirándulni a víz alá és az óceán azon részeihez, amiket

csak ő ismer! Rengeteg minden létezik, amit csak ő látott. A legtöbben úgy vélik, hogy nem is hozzám tartozó dolgokat fedezett fel, amiért ennyire független. Dehogyan! Enyém az egész – suhintasz körbe. – Az én kincseimre talált rá ő is. Csak hát nemcsak ez a kis öböl az enyém, ahol ezek hajók keringenek, hanem az egész Mindenség. Olyan sok van az én ajándékaimból szerte, mindenhol elrejtve, hogy ha valaki egy kicsit merészebb, könnyen olyanra bukkanhat, amire még senki, soha. Persze ez némelyeknek ijesztő. Ők az eddig bejegyzett isteni adományok listáját veszik alapul, és az alapján határozzák meg, hogy valami tőlem való-e vagy sem... Csak hát azokat is felkutatta valaki „először” – mosolyogsz magadban.

– A hajólakók meg vannak győződve, hogy csak ők járnak ezt a vizet. Mi több; hogy az öblön kívül nincs is élet, mert úgy hiszik, az az egész óceán..., de hát ez meg sem karcolja a tényeket. Azt gondolják, csak olyat lehet felfedezni, amit már ők is felfedeztek! Mindenesetre... azt már más-hogy hívják – rántod össze a vállaidat. – Ismétlésnek.

Nem bírod tovább nevetés nélkül, és hanyatt dőlsz a kis fekhelyünkön. Kisvártatva folytatod:

– Nincs semmi baj azzal, hogy így él Függetlenség, csak ezt az életformát jobban szereti, mint engem. Egyébként nagyra becsülöm a bátorságát. Őt mindenki kineveti és kiközösíti, de őt ez nem zavarja egy cseppet sem, annyival többet ér neki ez a szabadság. Hiába suttoják a többiek, amikor csak a szemük elé kerül, hogy „az az idióta, aki hajó nélkül, egy szál ruhában itt kószál”. Ügyet sem vet rájuk, annyira élvezzi ezt az életmódot. Ezt azért megtanulhatod tőle, hogy hogyan élvezd a szabadságot, mindenki véleményétől függetlenül. Ugyanis, amit veled szeretnék tenni, az nem mindig lesz megértett és ünnepezt. Úgyhogy menj el vele rendszeresen, akár a legvadabb merülésekre is! Szükséged van arra, amit ő ismer az én teremtéséből. Ne félj, és ne kételkedj, hogy túl messzire mész el! Veled megyek! Az egész az enyém, nem tudsz kiesni sehonnan – csapsz bele a lábaddal a vízbe.

Szinte az összesen jártam már azok közül a járművek közül, amelyek az elején felvonultak előttem. Egyszer csak szembejön az első hajó. Kicsit örültem is, hogy eddig nem volt vele dolgom. Teológia: a sokszintes, átláthatatlan szerkezetekből álló, unalmasnak tűnő monstrum. Első ránézésre végtelenül bonyolult.

- Most ide is elmegyünk – jelentetted ki határozottan.
- Ó, Jézus, muszáj? Ez a hajó tetszik a legkevésbé.

– Szeretném, ha itt is időznél egy kicsit. Fogod ezt te élvezni egyébként. Naaa... Egészen meg fogod kedvelni hamarosan. Lesz olyan, hogy majd úgy kell lerángatnom téged onnan... – emeled fel tettettett figyelmeztetéssel ujjad.

– Na, ne nevetess! – forgatom a szemem, és kuncogva követlek az átláthatatlan folyosók labirintusán át a legfelső szintre. Nincs itt más, mint sok poros könyv polcokon, állványokon és stóckban a földön. Mindez megmagyarázhatatlan könyvtári elrendezés szerint. Utána rengeteg számítógép- és kutatószoba következik. Az egésznek olyan nehéz a légköre. Egy biztos, itt már rég nem rakott senki rendet, csak néhányan kiválogatták a kedvenc kacatjaikat, azokról letörölték a porréteget, aztán a többi dohosodó dokumentumot évszázadok óta még csak ki sem nyitotta senki. Elég nyomasztóan hat ez a hely, historizmust idéző faragott oszlopaival, idejétmúlt bútorzatával. Mit keresek én itt?

– Kincseket! Minden miattam jó. És mivel itt vagyok, ez a hely is jó – nyomsz a kezembe egy köteg ókori tekercset, majd kényelmesen végigfekszel a bordó bársony szőnyegen. Egy kicsit azért már kopottas és van egy hamvas hatása az ezeréves kosznak köszönhetően. Elnyűtte az idő, de valaha nagy értékű lehetett. Szekrények sorakoznak, a plafonig nyúlnak, noha óriási a belmagasság. Valamikor a múlt századból származhatnak azok a mives csillárok, bár a rájuk rakódott mocsoktól senki nem szabadította meg őket egy jó ideje. Akkor még tudták, mi a szépség – gondolom magamban, miközben az aranyló ötvösmunkát csodálom. Milyen finomak ezek a díszítések! Valamiért mégsem olyan kellemes itt lenni, ennek a közegnek van egy sötét, komor hangulata.

– Jézus, nekem nem tetszik annyira itt. Megvan a méltósága és regénybe illően sejtelmes is, de valamiért taszít.

– Mert még nem fedezted fel azokat a kincseket, amik itt lapulnak – pattansz fel. Táncolva odaszökkensz az egyik diófa szekrényhez, és kicsapsz egy óriási lexikont. – Például ebben!

– Beleolvasok. Hát ez pont nem épp a Tőled való függésről szól! – hűm-mögök.

– Nem olvastad végig. Nem szabad a borító alapján ítélni. Szeretném, ha néha felugranál ide és kincseket vadásznál. Ígérem, hogy jövök ide is veled, és jól fogunk szórakozni.

– Rendben – taposok ki magamból egy mokaáskánálnyi lelkesedést, nagyrészt a „veled” említésének köszönhetően. Hagyom, hogy magaddal

ránts, ahogy egyik kupactól a másikig rohansz, és mutatod, mi az, amit feltétlenül el kell majd olvasnom.

– Az emberek keresnek egy járművet, mert biztonságot és otthont akarnak, vagy mert menekülnek valami elől. Minden motivációtól függetlenül – vagy azok ellenére – megtalálnak rajta engem. És aztán azt, amiben megtaláltak engem, azonosítják velem. Például: találkoznak velem az erőben, a jó cselekedetekben, egy ébredési mozgalomban, egy egyházi szervezetben, egy dicsőítő alkalmon, bármiben, és azután azt hiszik, az én vagyok. Kibiggyeszti rá az egyenlőségjelet: Isten = amiben meglátták őt. Ezért aztán annyira ragaszkodnak hozzá, hogy a világért el nem hagynák, sőt eszeveszetten rángatnak fel mindenkit a hajójukra, hogy *nehogy elveszenek az egyetlen igaz élő Isten nélkül...*, aki ugyan valóságos, de kimondhatatlanul nagyobb, mint az az alkotás, amit azonosítanak vele. Így aztán igazuk is van, meg nem is, amikor fel akarják menekíteni az *elveszetteket* a biztonságot nyújtó „bázisukra”. Bármennyire bugyuta is az egész, kedves nekem, mert igazából engem szeretnek benne. Mindössze nem tudják, hogy ennél én több vagyok. Szóval, ne aggódj értük! Nagy jutalmuk lesz, mert hozzám ragaszkodnak a hajójukban is, csak nem vették észre, hogy én azon túl is vagyok..., hogy azon túl is én vagyok – magyarázod nekem végtelen szeretettel újra és újra, amikor felbugyogna bennem az ítélkezés az emberek buta – és nem ritkán káros – kötődését látva.

– Hogyhogy én ilyen *hamar* rájöttem, hogy ezekben dolgokban nem szabad elvesznem? Mármint biztos nem magamtól vettem észre... – vágom el a büszkeség lehetőségét előre.

– Kérted, hogy ne történjen az veled, mint ami a legtöbb tengerjáróval. Kérted, hogy hadd legyél olyan függésben, amilyenben csak lenni lehet ezen a világon. A te ötleted volt! Vagyis a miénk. Azért vagy itt, ezen a kis jégtáblán.

Ahogy meghallom ezt a mondatot, egy pillanat alatt visszakerülünk a jégre. Egészen otthonosan érzem magam. Igen. Egyre inkább megerősödik bennem, hogy ez az, ahova hazaérkezem.

– A te otthonod a tőlem való folyamatos, kizárólagos, minden biztonsági megoldást nélkülöző függés. Ez egy örömteli tehetetlenség – simítod meg a vállam. – Aztán ne felejtse el, hogy még csak nem is a tőlem való függéstől függsz, hanem tőlem!

– Jézus, ne bonyolítsd már!

– Mindegy, majd érteni fogod! Nem akarom, hogy kikiáltsd azt a jégtáblát a biztonságodnak, mint ahogyan mások teszik a saját kis járgányukkal. Élhetsz úgy, hogy én vagyok az egyetlen biztonságod. Ne add ennél lejjebb!

– És mi a helyzet Kiválósággal? – szakítalak félbe, mert hirtelen felötlik, hogy azzal az üvegezett gyönyörűséggel kapcsolatban nem is mondtál semmit.

– Azért áll hozzád közel, mert ilyenek teremtettelek, hogy vonzzanak az ilyen szép és tökéletes dolgok. Nyugodtan elidőzhetsz ott, amennyit csak akarsz. Sok csodálatos és figyelemre méltó dolgot fogsz létrehozni a fedélzetén. Az ottani emberek el fognak téged ismerni, habár látni fogják, hogy te nem ragaszkodsz ahhoz a hajóhoz úgy, ahogy ők. Szabad leszel egy ideig rajta lakni, de pont annyira kész leszel Egyszerűség rozoga tutaján is csapongani. Néha váltogathatod is ezt a kettőt egymással, csak azért, hogy edzésben legyél... Hogy megtapasztald: mindkettőn otthon vagy – tárod szét a karod a táblánkon állva, egyensúlyozás közben.

– Köszönöm, hogy megmutathattam neked ezeket. Rendkívül mókás volt. Találkozunk bárhol, ahol kedved tartja! Én bármiben benne vagyok – húzod fel csintalanul a szemöldököd, és megpróbálsz játékból beleöklözni a tenyerembe köszönésként. Mivel azonban nem igazán veszem gyorsan az adást, majdnem beleesek a vízbe a lökéstől. Csak hebegek és kapálózok, Te pedig nevetve nyújtod utánam a kezed, ahogy épp csúsznék bele a tengerbe.

– **Bele ne fulladj egy köszönésbe!** – tartasz kuncogva a karjaidban. Belefúrom az arcomat a válladba, hogy mindent elfelejtsek. Annyi minden történt most.

– **Köszönöm, hogy ezt választottad. Pedig akkor még nem is tudtad, hogy mit jelent!**

– Amikor azt kértem Tőled, hogy „hadd legyek olyan közel, olyan függésben, olyan szerelemben veled, amilyenben csak lehetséges lenni ezen a földön”?

– **Igen.**

Láthatóan ismét egyedül maradok a jégtáblámon a nyílt óceánon. Távolról figyelem a be- és kifutó hajók véget nem érő kavalkádját. Az általuk generált hullámok olykor jócskán megingatják kicsi „járművemet”, de maradok itt. Ez az én bázisom. Mekkora nyugalom van itt! Semmilyen rémfontos elvnek nem kell itt megfelelnem. Csak vagyok. Nézem az apró, kék árnyalatokban csillogó fodrokat, ahogy tovafutnak és végül belevesznek a horizontba.

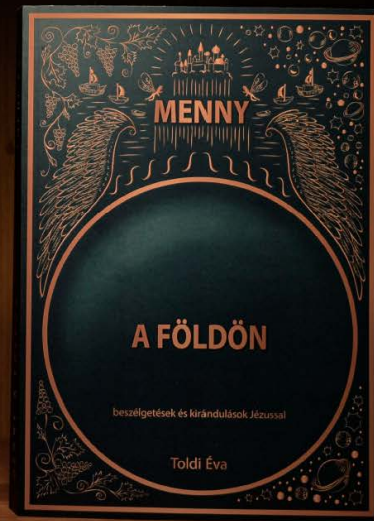
A falnak támaszkodva ébredek pokrócba burkolózva.

Illusztráció: A jégtábla (58×75, 2023) /Lásd képmelléklet/

KAPHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN

MEGREDELHETŐ

mennyafoldon.hu

Libri Bookline Vonnegut Antikvárium CLC Animakönyv Líra Könyvtündér